

Ellen G. White Estate

MODLITBA ZA NEMOCNÉ

ELLEN G. WHITE

Modlitba za nemocné

Ellen G. White

2007

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Obsah

Information about this Book	i
Úvod	iii
Zaslíbení a ujištění Písma	4
Kristův příklad uzdravování	7
V jistotě Božích zaslíbení	9
Modlitba za nemocné	11
Poslušnost víry	13
Vyznání hříchu	14
Odevzdanost do Boží vůle	15
Biblické příklady užití léčivých prostředků	17
Podmínky pro vyslyšení modlitby	19
Odevzdanost a pokoj	20
Odevzdanost a víra	21
Víra a tichost	23
Víra a poslušnost	24
Víra a skutky	26
Zkušební odklad	27
Potřeba reformace	28
Podstata nemoci	29
Proč se někteří neuzdraví	30
Zvláštní případ	32
Přípravou na smrt víru nezapřeme	34
Spolupráce	35
Prvořadá povinnost	36
Služba bližním udržuje zdraví	37

Úvod

Účinnou pomoc bližním, kterou nám uložil ten Největší lékař, často maří naše vlastní bezradnost, „když se setmělo a den se nachýlil“. Tváří v tvář utrpení jsou nejpopovanější služebníci nejednou zmatení otazníky malověrných, kteří chtějí zproblematizovat platnost odvěkých a osvědčených Božích zaslíbení. Zatahuje-li se najednou opona života našich milých, jakoby i věřící srdce zaváhalo, když ho zrazuje vlastní odvaha víry. Jak potom pomáhat těm, kteří pomoc naléhavě potřebují a prosí o ni? Je možno vystačit jen s nepředstíraným, upřímným soucitím? [7]

Následující výběr statí, pojednávajících o zásadách modlitby za nemocné, pochází z několika prací E. G. Whiteové, které byly uveřejněny. Jejich refrémem je zaslíbení Písma, že „modlitba víry zachrání nemocného“ (**Jakubův 5,15.**) anebo podle jejích dalších slov „modlitba, kterou Bohu přináší víra, pomůže nemocnému“.

Při čtení tohoto výběru nás osloví ze zvěsti Písma odvozený odkaz víry, soucitné lásky a pevné naděje — souhrnně tedy odkaz autorčiny křesťanské zkušenosti. Při ochotné službě trpícím bližním ho přijměme jako osvědčenou radu a pomoc v pravý čas.

Překladatel

[8]

Zaslíbení a ujištění Písma

„Modlím se za tebe, milovaný, aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdrav — tak jako se dobře daří tvé duši.“ **3. Janův 1,2.**

„Dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. Svévolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemnostem svoje úmysly; necht' se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho. ‚Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje,‘ je výrok Hospodinův.
[9] „Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.“ **Izajáš 55,6-9.**

„Jestliže opravdu budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, dělat, co je v jeho očích správné, naslouchat jeho přikázáním a dbát na všechna jeho nařízení, nepostihnu tě žádnou nemocí, kterou jsem postihl Egypt. Neboť já jsem Hospodin, já tě uzdravuji.“ **2. Mojžíšova 15,26.**

„Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním, po celý tvůj věk tě sytí dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla.“ **Žalm 103,1-5.**

„Smiluj se nade mnou, Hospodine, chřadnu, Hospodine, uzdrav mě, mé kosti trnou děsem. . . Vyčerpán jsem nárkem, každé noci smáčím svou podušku pláčem, skráním slzami své lože. Zrak mi slábne hořem. . . Hospodin slyší mou prosbu, moji modlitbu Hospodin přijme.“ **Žalm 6,3-10.**

„Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřálš mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali. Hospodine,
[10] Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě. Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, zachovals mě při životě, abych nesestoupil v jámu. Pějte žalmy Hospodinu, jeho věrní, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost.“ **Žalm 30,2-5.**

„Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.“ **Žalm 103,13.14.**

„Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. Opět se nad námi slituje, rozšlape naše nepravosti. Do mořských hlubin vhodíš všechny jejich hříchy.“ **Micheáš 7,18.19.**

„Tu se v noci ukázal Šalomounovi Hospodin a řekl mu: ‚Vyslyšel jsem tvou modlitbu a vyvolil jsem si toto místo za dům pro oběti. Uzavřu-li nebesa, takže nebude deště, přikážu-li kobylkám, aby hubily zemi, pošlu-li na svůj lid mor, a můj lid, který se nazývá mým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hřích a uzdravím jejich zemi. Mé oči budou otevřené a mé uši ochotné slyšet modlitbu na tomto místě.‘“ **2. Paralipomenon 7,12-15.**

„Pošetilci pro svou cestu nevěrnosti, pro své nepravosti byli pokořeni. Každý pokrm se jim hnusil, dospěli až k branám smrti. A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: seslal slovo své a uzdravil je, zachránil je z jámy. Ti at' vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná.“ **Žalm 107,17-21.**

„A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: ‚Stačí, když máš mou milost, vždyť v slabosti se projeví má síla.‘ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.“ **2. Korintským 12,7-10.**

„Je někdo z vás nemocen? At' zavolá starší církve, ti at' se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“ **Jakubův 5,14-16.**

[11]

- „Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém
[12] budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky, budou brát hady do
ruky, a vypíjí-li něco smrtícího, nic se jim nestane, na choré budou
[13] vzkládat ruce a uzdraví je.“ **Marek 16,17.18.**

Kristův příklad uzdravování

Náš svět je velkou nemocnicí, Kristus však přišel uzdravit nemocné a satanem zotročené vězně propustit na svobodu. Byl ztělesněním zdraví a síly. Nemocným, trpícím a těm, kteří byli ovládáni zlými duchy, dával ze svého života. Neodehnal nikoho, kdo ho přišel prosit o uzdravení. Dobře věděl, že nemocní si chorobu často zaviniili sami, ale přesto je neodmítl uzdravit. Když Ježíš tyto ubožáky povzbudil, uvědomili si svoji hříšnost a mnozí byli zbaveni svého duševního i tělesného utrpení.

[14]

Evangelium má stále tuto stejnou moc, proč bychom tedy i dnes neměli být svědky podobných činů?

Kristus cítí bolesti každého trpícího. Když duši zmítají démonské síly, Kristus cítí toto utrpení. Prožívá zápas člověka mučeného horečkou. Dnes stejně ochotně uzdravuje nemocné, jako když byl zde na zemi osobně. Kristovi služebníci jsou jeho zástupci a pomocníci. Skrze ně chce projevit svoji léčivou moc. . .

Mnoha uzdraveným Ježíš řekl: „Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího.“ (Jan 5,14). Tím je poučil, že nemoc je důsledkem přestoupení přírodních i duchovních zákonů Božích. Kdyby lidé žili podle Stvořitelova plánu, všechno utrpení světa by pominulo.

Kristus byl vůdcem i učitelem starého Izraele, kterému stále připomínal, že zdraví je odměnou poslušnosti Božích přikázání. Velký lékař, který v Palestině uzdravoval nemocné, oslovoval svůj lid z oblavového sloupu, radil mu, co má dělat a co sám Bůh chce pro něho vykonat. Řekl: „Jestliže opravdu budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, dělat, co je v jeho očích správné, naslouchat jeho přikázáním a dbát na všechna jeho nařízení, nepostihnu tě žádnou nemocí, kterou jsem postihl Egypt. Neboť já jsem Hospodin, já tě uzdravuji.“ 2. Mojžíšova 15,26. Byl to Kristus, který Izraelitům dal určité pokyny, týkající se životosprávy, s ujištěním, že od nich odvrátí „každou nemoc, nevloží na ně žádnou ze zhoubných chorob“. 5. Mojžíšova 7,15. Když splnili podmínky, splnilo se i zaslíbení, takže „nikdo z jejich kmenů neklopýtl“. Žalm 105,37.

[15]

I pro nás je to poučné. Kdo chce být zdravý, má zachovávat určité zásady. Každý by měl vědět, o jaké podmínky jde. Pánu se nelíbí, když zanedbáváme jeho zákony, ať už přírodní, nebo duchovní. Bůh nás povolává k tomu, abychom podporovali rozvoj tělesného i duchovního zdraví.

Jsme povinni poučovat i jiné, jak si mohou zachovat a upevnit své zdraví. Nemocným bychom měli podávat Bohem připravené přírodní léky a upozorňovat je na toho, který jediný je může uzdravit. Nemocné a trpící máme nést ke Kristu na rukou víry. Učme je věřit tomu slavnému Lékaři. Měli bychom se chopit jeho zaslíbení a prosit ho, aby projevil svoji moc. Uzdravování je podstatou evangelia a Spasitel chce, abychom nemocné, beznadějně a trpící přiváděli ke zdroji jeho síly.

- [16] Kristus vždy uzdravoval mocí lásky, a když tuto lásku budeme přijímat vírou, smíme být užitečnými pomocníky v jeho díle. Když však nebudeme spojeni s Kristem, lidé nemohou skrze nás přijmout hojné proudy životodárné síly. Pro nevěru lidí nemohl na některých místech ani sám Spasitel vykonat mnohé ze svých mocných skutků. Podobně i dnes nevěra odlučuje církve od nebeského Pomocníka. Někteří věřící přijímají tyto pravdy s nedůvěrou. Svým nedostatkem víry církev zklamává Boha a olupuje ho o jeho slávu. (*The Desire of Ages*, s. 823-825)
- [17]

V jistotě Božích zaslíbení

Naší předností je modlit se s nemocnými, abychom jim pomohli uchopit lano víry. Boží andělé jsou blízko těch, kteří takto slouží trpícímu lidstvu. Když se Kristův zástupce, přivolaný k nemocnému, snaží obrátit pozornost trpícího k Božím věcem, koná dílo věčného dosahu. Pokud přistupujeme k nemocnému s potěšením naděje, získané vírou v Krista a přijetím Božích zaslíbení, duchovně se obohatí i naše vlastní zkušenost. [18]

Nejeden člověk, trpící tělesně pro následky trvalého přestupování, pod vlivem probuzeného svědomí volá: „Pane, buď milostivý mně hříšnému, učiň mě svým dítětem.“ To je vhodná chvíle, aby Kristův služebník v neochvějné víře řekl: „Pro kajícího je naděje.“ Každá duše, která touží po pomoci a lásce, najde v Kristu vysvobození a pokoj. Kdo laskavě a něžně přináší evangelium lidem, kteří potřebují nadějně poselství, stává se nástrojem toho, který dal sebe samého za lidstvo. Když přichází k nemocnému v pravý čas a modlí se s ním, Ježíš ho používá jako svůj nástroj. Lidskými ústy tu hovoří sám Bůh. On ovládá srdce a lidské se spojuje s božským.

Posel evangelia by ze zkušeností měl vědět, že Kristova tišivá milost přináší zdraví, pokoj a pravou radost. Měl by poznat Krista jako toho, který k sobě zve unavené a břemena obtížené, aby jim daroval pokoj. Nikdy nesmí zapomenout, že neustálá přítomnost milujícího Spasitele obklopuje každý Bohem vyvolený nástroj a uděluje mu duchovní požehnání. Toto vědomí propůjčuje jeho víře sílu a jeho prosbám opravdovost.

Potom může těm, kdo ho prosí o pomoc, přinášet životodárnou sílu Boží pravdy, vyprávět jim o Kristových zázracích, upoutat mysl nemocných na velkého Lékaře, který je nejen světlo a život, ale i útěcha a pokoj. Může jim říci, aby nezoufali, že je Spasitel miluje a že se s jistotou mohou spolehnout na jeho lásku, milost a pomocnou sílu, když se mu odevzdají. Musí je naléhavě prosit, aby spoléhali na Boží zaslíbení, a tak poznali, že ten, který tato zaslíbení dal, je náš nejlepší a nejvěrnější přítel. Když se vynasnaží obrátit jejich mysl k [19]

nebi, pozná, že myšlenka na něžný soucit velkého Pomocníka, který umí náležitě použít léčivý balzám, dodává nemocnému pocit úlevy a pokoje. (*Gospel Workers*, s. 213-214)

Modlitba za nemocné

„Modlitba víry zachrání nemocného.“ **Jakubův 5,15**. Písmo hovoří, že se máme „vždy modlit a neochabovat“, a pokud někdy lidé cítí potřebu modlitby, pak je to zvláště tehdy, když lidská síla ochabuje a zdá se, že život se blíží ke svému konci. Zdraví lidé často zapomínají na obdivuhodnou milost, kterou dostávají dennodenně a rok co rok, aniž by za to chválili Boha. Když je však postihne nemoc, vzpomenou si na Boha. Když ochabuje tělesná síla, lidé pocítí ují potřebu Boží pomoci. A milostivý Bůh se nikdy neodvrací od člověka, který ho upřímně prosí o pomoc. On je naše útočiště v nemoci i ve zdraví. [21]

„Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.“ **Žalm 103,13.14**.

„Pošetilci pro svou cestu nevěrnosti, pro své nepravosti byli pokořeni. Každý pokrm se jim hnusil, dospěli až k branám smrti. A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: seslal slovo své a uzdravil je, zachránil je z jámy.“ **Žalm 107,17-20**.

Pán Bůh dnes právě tak ochotně uzdravuje nemocné jako v době, kdy Duch svatý inspiroval žalmistu k těmto slovům. Kristus je i dnes tím stejným soucitným lékařem, jako byl za své pozemské služby. V něm je hojivý balzám na každou nemoc, uzdravující moc při každé slabosti

Jeho učedníci by se i dnes měli modlit za nemocné stejně, jako se modlili první učedníci. A uzdravení přijde, protože „modlitba víry zachrání nemocného“. Máme moc Ducha svatého, tichou jistotu víry, která se může dožadovat Božích zaslíbení. Boží zaslíbení „na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je“ (**Marek 16,18**.) je dnes právě tak důvěryhodné jako v době apoštolů. V tom je přednost Božích dětí a naše víra by měla uchopit všechno, co je v tomto zaslíbení zahrnuto. Kristovi služebníci jsou nástrojem jeho působení a skrze ně chce Bůh uplatnit svoji léčivou moc. Naší povinností je, abychom [22]

na rukou víry přinášeli k Bohu nemocné a trpící. Měli bychom je učít věřit velkému Lékaři.

Spasitel chce, abychom nemocné, beznadějně a zarmoucené povzbuzovali k tomu, aby se chopili jeho síly. Vírou a modlitbou se může pokoj, kde nemocný leží, stát Bét-elem. Lékaři a ošetřovatelé mohou slovem i skutkem jednoznačně a srozumitelně naznačit: „Bůh je na tomto místě,“ aby zachraňoval, a ne ničil. Kristus chce projevit svoji přítomnost v pokoji nemocného a srdce lékařů a ošetřovatelů naplnit příjemností svojí lásky. Když ti, kteří přicházejí k nemocnému, odevzdali svůj život cele Kristu, pak Pán Ježíš může s nimi jít k lůžku nemocného. Pak i trpící člověk pocítí přítomnost Spasitele, a to velmi přispěje k uzdravení jeho duše i těla.

Bůh naslouchá našim modlitbám. Kristus řekl: „Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“ **Jan 14,14**. A opět: „Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“ **Jan 12,26**. Když žijeme podle jeho slova, splní nám každé vzácné zaslíbení.

[23]

Nejsme hodni jeho milosti, ale když se mu odevzdáme, přijme nás.

[24]

Bude pracovat pro ty a skrze ty, kteří ho následují.

Poslušnost víry

Jen když posloucháme jeho Slovo, můžeme se dožadovat splnění jeho zaslíbení. Žalmista říká: „Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel.“ **Žalm 66,18**. Když ho posloucháme jen částečně či polovičatě, jeho zaslíbení se na nás nesplní.

Boží slovo nás poučuje o zvláštní modlitbě za uzdravení nemocného. Oběť takové modlitby je však svrchovaně závažný čin a neměli bychom k němu přistupovat bez náležitého uvážení. Co se v mnohých případech takové modlitby za uzdravení nemocného nazývá vírou, není nic jiného než troufalost. [25]

Mnozí si nemoc zapřičiňují sami hověním vlastním choutkám. Nežili podle přírodních zákonů a zásad čistoty, které Bůh dal. Mnozí nedbají na zdravotní zákony týkající se jídla, pití, oblékání a práce. Častou příčinou tělesné a duchovní slabosti může být nějaký hřích. Kdyby tito lidé získali požehnání zdraví, mnozí z nich by dále nerozvázně přestupovali Boží přírodní i duchovní zákony v přesvědčení, že když Bůh vyslyšel jejich modlitbu a uzdravil je, směle mohou pokračovat ve svých škodlivých návycích a neomezeně hovět svým zvráceným choutkám. Kdyby jim Bůh zázračně vrátil zdraví, povzbudil by je v jejich hříšných zvycích.

Je zbytečné poučovat lidi, aby pomoc v nemoci hledali u Boha, když nebudou současně poučeni, aby se vzdali škodlivých návyků. Když jejich modlitba má být vyslyšena a když chtějí získat požehnání, musejí přestat dělat zlo a musejí se učit konat dobro. Jejich prostředí musí být čisté a jejich životní návyky správné. Musejí žít v souladu s přírodním i duchovním zákonem Božím. [26]

Vyznání hříchu

Těm, kteří chtějí prosit za své uzdravení, je třeba vysvětlit, že přestupování přírodního nebo duchovního zákona Božího je hřích, a když chtějí přijmout Boží požehnání, musejí hřích vyznat a opustit jej.

[27] Písmo nás vybízí: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni.“ **Jakubův 5,16**. Tomu, kdo žádá, abychom se za něho modlili, řekněme: „Neumíme číst v srdci a neznáme tajemství tvého života. Ta jsou známá jen tobě a Bohu. Když upřímně lituješ svých hříchů, je třeba je konkrétně vyznat.“ Hřích soukromého rázu je třeba vyznat Kristu, jedinému prostředníku mezi Bohem a člověkem. Proto „zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista spravedlivého.“ **1. Janův 2,1**. Každý hřích je urážkou Boha a je třeba ho vyznat Bohu skrze Krista. Každý veřejný hřích je nutné vyznat veřejně. Kdo bližnímu ukřivdil, má si to s bližním urovnat. Když ten, kdo chce být uzdraven, dosud svůj hřích omlouval, když v domácnosti nebo mezi sousedy či ve sboru způsobil nepokoj, a tak zavinil odcizení a neshody, anebo nějakým činem svedl jiné k hříchu — to všechno je nutné vyznat Bohu a těm, kterých se to týká. „Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očistí uje nás od každé nepravosti.“ **1. Janův 1,9**.

Když zlo bylo napraveno, smíme se za nemocného v pokoji a ve víře na pokyn Božího Ducha modlitebně přimlouvat k Pánu. On zná každého jednotlivce podle jména a o každého se stará, jakoby na zemi nebyl nikdo jiný, za koho dal svého milovaného Syna. Protože Boží láska je tak velká a tak bezelstná, je třeba nemocného povzbudit, aby důvěřoval Bohu a byl radostný. Příliš úzkostlivá [28] ustaranost oslabuje duši a podporuje nemoc.

Když nemocní překonají sklíčenost a skleslost, zlepší se jejich výhled na uzdravení, vždyť „oko Hospodinovo bdí nad těmi, kdo se [29] ho bojí, nad těmi, kdo čekají na jeho milosrdenství“. **Žalm 33,18**.

Odevzdanost do Boží vůle

Při modlitbě za nemocné je potřeba pamatovat na to, že „my nevíme, jak a za co se modlit“. **Římanům 8,26**. Nevíme, jestli žádané uzdravení bude to nejlepší, nebo ne. Proto by v našich modlitbách měla být zahrnuta myšlenka: „Pane, ty znáš každé tajemství naší duše. Ty znáš tyto lidi. Jsi Ježíš, jejich Přímluvce, dal jsi za ně život. Tvoje láska k nim je větší, než si uvědomují, a než může být i ta naše. Když tě to tedy oslaví a bude to pro blaho trpících, prosíme v Ježíšově jménu, abys je uzdravil.

[30]

Když by to však nebyla tvoje vůle, aby se uzdravili, prosíme tě, abys je potěšil svojí milostí a v utrpení je podepřel svojí přítomností.“

Bůh zná konec od počátku. On zná všechna lidská srdce. Ví o každém tajemství duše. Ví, zda by ti, za které se modlíme, po uzdravení v budoucích zkouškách života obstáli, nebo padli. On ví, zda by jejich život byl požehnáním, nebo kletbou jim samým i světu. Toto je jeden důvod, proč při hluboké a opravdové modlitbě bychom měli dodat: „Ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“ **Lukáš 22,42**. Ježíš pronesl tato slova, vyjadřující úplnou odevzdanost do Boží moudrosti a vůle, když v Getsemanské zahradě úpěnlivě prosil: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich.“ **Matouš 26,39**. A když tato slova uznal za vhodné on, Boží Syn, o to více bychom se tak měli modlit my, omezení a bloudící smrtelníci! Důslednost vyžaduje, abychom svoje touhy svěřili našemu vševědoucímu nebeskému Otci, a potom mu svěřili všechno v úplné odevzdanosti. Víme, že nás Bůh vyslechne, když prosíme podle jeho vůle. Nebylo by však správné naléhavě prosit bez ochoty podřídit se, naše modlitby nesmějí být rozkazem, ale přímluvou.

Jsou případy, kdy Bůh člověka uzdraví přímým zásahem svojí božské moci. Ale ne všichni nemocní se uzdraví. Mnozí usínají v Ježíši. Jan na ostrově Patmos dostal pokyn, aby napsal: „Od této chvíle jsou blahoslaveni mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s

[31]

nimi.“ **Zjevení 14,13**. Vidíme tedy, že když se lidé neuzdraví, není možné jim nerozvážně přisuzovat nedostatek víry.

Všichni bychom rádi dostali na svoje modlitby rychlou, neodkladnou a přímou odpověď a jsme v pokušení malomyslnět, když se odpověď zpozdí nebo když přijde v nějaké neočekávané podobě. Pán Bůh je však přemoudrý a předobry, a proto ne vždy vyslychá naše prosby právě tehdy, když si to přejeme, a právě tak, jak si to přejeme. On udělá nad naše očekávání všechno lépe a často ještě více, než za co prosíme. A protože můžeme důvěřovat jeho moudrosti a lásce, neměli bychom ho prosit, aby se přizpůsobil naší vůli, ale měli bychom se snažit pochopit jeho záměr a usilovat o něj. Naše touhy a zájmy by se měly podrobit jeho vůli. Tyto zkušenosti, které jsou zkouškou naší víry, jsou pro naše dobro. V nich se ukáže, jestli je naše víra pravá a upřímná, spočívající jen na Božím slově, nebo zda závisí na okolnostech, a tedy je nejistá a nestálá. Víra sílí životními zkušenostmi. Musíme usilovat o dokonalou trpělivost a pamatovat, že v Písmu jsou převzácná zaslíbení pro ty, kteří očekávají Pána.

Všichni tyto zásady nechápou. Mnozí, kteří hledají Pánovu uzdravující milost, si myslí, že na svoje modlitby musejí dostat přímou a okamžitou odpověď, jinak ve víře slábnou. Proto je třeba ty, kteří jsou zesláblí nemocí, moudře upozornit, aby jednali rozvážně. Neměli by zanedbávat svoji povinnost vůči přátelům, kteří je mohou přežít, ani odmítnout přírodní léčivé prostředky.

Právě tady bývá časté nebezpečí omylu. Někteří lidé si myslí, že když mají být uzdraveni na přímluvnou modlitbu, nemají dělat nic, co by mohlo budít dojem, že nemají víru. Své záležitosti by však měli tak uspořádat, jako kdyby se připravovali na smrt. A neměli by se obávat povzbudit své milé nebo jim dát radu, kterou by jim chtěli dát při rozloučení.

Biblické příklady užití léčivých prostředků

Ti, kteří chtějí být modlitebně uzdraveni, by neměli přehlížet dostupné léčivé prostředky. Víru nezapřeme tím, že použijeme léčiva, která Bůh připravil pro zmírnění bolestí a jako pomoc přírodě v jejím uzdravujícím úsilí. Víru nezapřeme, když spolupracujeme s Bohem a všemožně se snažíme podpořit uzdravující proces. Bůh nám umožnil poznat zákony života a toto poznání máme využít. V zájmu zdraví smíme použít všechno, co neodporuje přírodním zákonům. Když jsme prosili za uzdravení nemocného, potom při všemožném úsilí smíme děkovat Bohu, že jsme přednostně mohli spolupracovat s ním a prosit ho, aby požehnal prostředky, které sám připravil. [34]

Boží slovo schvaluje používání léků. Izraelský král Ezechiáš byl nemocný a Boží prorok mu přinesl zvěst o smrti. Král však volal k Hospodinu, který vyslyšel svého služebníka a poslal mu vzkaz, že jeho život prodlouží o patnáct roků. Boží slovo by bylo samo stačilo na uzdravení Ezechiáše, ale povšimněme si, že zde byla použita ještě zvláštní rada: „Ať přinesou suché fíky, potřou mu vřed a zůstane naživu.“ **Izajáš 38,21.**

Při jedné příležitosti Kristus pomazal oči slepého blátem a přikázal mu: „Jdi, umyj se v rybníce Siloe. On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl.“ **Jan 9,7.** Nemocného mohla uzdravit sama moc velkého Lékaře, ale Kristus použil jednoduchý přírodní prostředek. I když k léčbě neschvaloval používání drog, dovolil používat jednoduché a přírodní léky.

Když prosíme za uzdravení nemocného, pak ať už by byl výsledek jakýkoliv, neztrácejme víru v Boha. Když máme prožít bolestnou ztrátu, přijmeme trpký kalich s vědomím, že nám ho při ústech drží Boží ruka. V případě uzdravení nesmíme zapomínat, že uzdravující milost vede člověka k nové odevzdanosti Stvořiteli. Z deseti malomocných se jen jeden vrátil, aby Ježíši poděkoval za uzdravení. Ať se nikdo z nás nepodobá devíti nerozvážným, jejichž srdce zůstala nedotknuta Božím milosrdenstvím. „Každý dobrý dar a každé do- [35]

konalé obdarování‘ je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél. U něho není proměny ani střídání světla a stínu.“ (Jakubův 1,17) (The

[36] *Ministry of Healing, s. 225-233*)

Podmínky pro vyslyšení modlitby

Když adventisté s. d. mají být očištěni a když mají zůstat čistí, v jejich srdcích a domovech musí přebývat Duch svatý. Pán mi vysvětlil, že když se dnešní Izrael před ním pokoří a vyčistí chrám duše od každé nečistoty, on vyslyší modlitby věřících za nemocné a požehná prostředky, které sám určil k jejich uzdravení. Když člověk věří a pro uzdravení udělá všechno, co může, a když při tom používá Boží jednoduché léčivé prostředky, Pán jeho úsilí požehná. [37]

Když i po tom, co obdržel takové světlo, bude Boží lid i nadále pěstovat nesprávné zvyky, když bude žít sobecky a odmítat nápravu, neodvratně bude snášet následky svých přestupků. Když se za každou cenu bude řídit převrácenou chutí, Bůh ho zázračně neochrání od následků nesprávných žádostí. „Ulehnete v trápení.“ **Izajáš 50,11.**

Ti, kteří se příliš sebevědomě vytahují: „Pán mě uzdravil a nemusím se nijak omezovat, mohu jíst a pít, co se mi líbí,“ se potřebují duchovně znovuzrodit. Když vás Pán milostivě uzdravil, nesmíte si myslet, že už můžete světsky ukájet svoje žádosti. Řiďte se příkazem, který dal Kristus každému, koho uzdravil: „Jdi a už nehřeš!“ **Jan 8,11.** Chuť nesmí být vaším bohem.

Pán dal Izraelcům svoje slovo, aby se ho pevně přidrželi, a když splní všechny jeho požadavky, zachová je od každé nemoci, kterou dopustil na Egypt'any; toto zaslíbení však platilo jen pod podmínkou poslušnosti. Kdyby Izraelci poslouchali napomenutí, která dostali, kdyby zužitkovali poskytnuté přednosti, mohli být světu příkladem zdraví a blahobytu. Tento lid Boží záměr nesplnil, a proto nedostal zaslíbené požehnání.

Avšak Josef, Mojžíš, Daniel, Eliáš a mnozí jiní jsou skvělými příklady toho, jaké výsledky přináší správná životospráva. Taková věrnost může i dnes přinést podobné ovoce. Nám jsou určena slova Písma: „Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“ **1. Petřův 2,9.** [38]

[39]

Odevzdanost a pokoj

Kolik lidí ztrácí to největší požehnání, které jim Bůh dal ve zdraví a v duchovních darech! Mnozí touží po zvláštním vítězství a mimořádném požehnání, aby mohli vykonat něco velkého. Přitom si vždy myslí, že musí projít nějakým smrtelným modlitebním a slzavým zápasem. Když tito lidé na modlitbách zkoumají Písmo, když se snaží poznat jasnou Boží vůli a potom se ji také snaží bezvýhradně konat bez ohledu na vlastní žádosti, najdou pokoj.

- [40] Žádný smrtelný zápas, žádné slzy a boje jim nepřinesou vytoužené požehnání. Vlastní já je třeba cele podřídít Bohu. Musejí konat dílo, které se samo nabízí, a přivlastnit si hojnost Boží milosti, která je zaslíbená všem, kteří prosí ve víře. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 164-166)
- [41]

Odevzdanost a víra

Modlitbu by mělo předcházet důkladné sebezkoumání, zda v našich životech nepřehlízíme hříchy, které je třeba vyznat a zanechat. Při vědomí naší slabosti je na místě hluboká pokora duše před Bohem a pevné, pokorné spolehnutí se jen na zásluhy Kristovy krve. Ani půst, ani modlitba nic nezmohou, když převrácené jednání vzdaluje srdce od Boha. „Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?“

[42]

„Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: ‚Tu jsem; Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne. Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.“ **Izajáš 58,6.7.9.11.**

Pán žádá dílo celého srdce, dobré skutky prýští ze srdce naplněného láskou. Všichni by měli starostlivě a modlitebně zvažovat své pohnutky a činy. Boží zaslíbení je podmíněno poslušností a zachováváním všech jeho požadavků. Prorok Izajáš mluví: „Volej z plna hrdla, bez zábran! Rozezvuč svůj hlas jako polnici! Mému lidu ohlas jeho nevěrnost, domu Jákobovu jeho hříchy. Den co den se mne dotazují, chtějí poznat moje cesty jako pronárod, jenž koná spravedlnost a řád svého Boha neopouští; na spravedlivé řády se mě doptávají, chtěli by mít Boha blízko. ‚Proč se postíme, a nevšímáš si toho? Pokořujeme se, a nebereš to na vědomí.‘ Právě v den, kdy se postíváte, hovíte svým zálibám a honíte všechny své dělníky.

[43]

Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině. Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu sklání

[44] jako rákos, žínici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení?“ **Izajáš 58,1-5.**

Víra a tichost

Bylo mi ukázáno, že v případě nemoci, kde je zřejmé, že je možné se za nemocného modlit, věřící by měli celý případ odevzdat Pánu v tiché důvěře a bez jakýchkoliv zmatků. Jen on ví o minulosti jednotlivce a předvídá i jeho budoucí život. Ten, který zná srdce všech lidí, ví, jestli člověk po uzdravení bude oslavovat jeho jméno, nebo ho zneuctí nevěrou a odpadnutím. Nám zůstává jen prosit Boha, aby nemocného uzdravil, když se to shoduje s jeho vůlí, a přitom věřit, že rozumí našim důvodům a uslyší naše vroucí modlitby. Není však správné naléhavě žádat uzdravení bez podřízení se jeho vůli. [45]

Co Bůh zaslubuje, může kdykoliv i splnit, a dílo, ke kterému věřící povolává, může skrze ně konat. Když budou žít podle každého jeho slova, potom každé dobré slovo a zaslíbení se jim splní. Když však nebudou cele poslušní, pak slavné a vzácné zaslíbení se jim nesplní.

Všechno, co je možné modlitebně pro nemocné vykonat, vyjádří jen vroucí prosba k Bohu za ně a úplné, důvěřivé odevzdání všeho do jeho rukou. Když však v srdci skrýváme nepravost, Pán nás nevyslyší. Se svým vlastnictvím může naložit, jak sám chce. On se oslaví svým působením v těch a skrze ty, kteří ho cele následují, aby se poznalo, že Hospodin koná své dílo a že jejich skutky jsou učiněny v Božím jménu. [46]

Víra a poslušnost

[47] Kristus řekl: „Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“ Jan 12,26. Když přicházíme k Bohu, měli bychom prosit, abychom pochopili jeho záměr a mohli ho naplnit, aby se naše touhy podřídily jeho zájmům. Vděčně bychom měli uznat a přijmout Boží vůli, a nežádat, aby ji přizpůsobil naší. Je pro nás lepší, když Bůh na naše modlitby neodpoví, kdy a jak chceme. On učiní víc a lépe, než mohou vystihnout všechna naše přání, protože naše lidská moudrost je někdy spíše nerozvážeností.

Když jsme se upřímně modlívali při lůžkách mužů, žen a dětí a viděli jsme, že se nám vrátili z bran smrti k životu jako odpověď na opravdové modlitby, věřili jsme, že se máme modlit s celou rozhodností a že nemůžeme prosit o nic méně než o život. Neodvažovali jsme se ani říci: „Když to oslaví tebe, Bože,“ z obavy, aby v tom nebyl nějaký náznak pochybnosti. Úzkostlivě jsme pozorovali ty, kteří se nám opravdu vrátili z bran smrti. Ale byli jsme svědky i toho, že někteří z těch, kteří byli uzdraveni, obzvláště mladí lidé, zapomněli na Boha, žili zpustlým životem a působili zármutek a úzkost rodičům, přátelům a hanbu těm, kteří se v bázni Boží za ně modlili. Nežili ke cti a slávě Boží, ale svým hříšným životem Boha jen uráželi.

[48] Už více nechceme Pánu poroučet nebo se snažit přizpůsobit jeho vůli našim přáním. Když ho život nemocných může oslavit, prosíme, aby žili, ale stát se má vůle Boží. Naše víra může být ještě pevnější a jistější, když svoji touhu svěříme všemoudrému Bohu a když mu všechno odevzdáme v důvěře a bez horečnaté ustaranosti. Máme zaslíbení. Víme, že nás vyslechne, když prosíme podle jeho vůle.

Naše prosby nesmějí být příkazem, ale přímluvou, aby udělal, o co prosíme. Když je sbor jednotný, má i moc. Když však část věřících jde se světem a mnozí se oddali žádostem, které Bůh nenávidí, potom pro ně může vykonat jen málo. Nevěra a hřích je odděluje od Boha. Někdy jsme tak duchovně slabí, že nemůžeme unést mnoho

duchovního požehnání bez nebezpečí, že by nás začala unášet sláva, a projevy Božího požehnání bychom začali zdůvodňovat vlastní domnělou dokonalostí a spravedlností, zatímco všechno je jen projevem laskavosti našeho nebeského Otce, a ne výsledkem nějaké naší dobroty. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 146-149)

[49]

Víra a skutky

Při modlitbě za nemocné je zásadně důležité věřit, protože je to v souladu s Božím slovem. „Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“ **Jakubův 5,16**. Nejenže modlitbu za nemocné nemůžeme zanedbávat, ale mělo by nás to přímo znepokojovat, pokud jsme se nemohli k Bohu přiblížit a složit u něho svoje slabosti a nemoci, pokud jsme cítili, že mu nemůžeme všechno svěřit ve víře, že slyší naše prosby. Odpověď na naše modlitby přichází někdy okamžitě, [50] jindy musíme trpělivě čekat, vytrvale a upřímně prosit o to, co potřebujeme, jako onen neodbytný prosebník, který prosil v noci o chléb. „Když někdo z vás má přítele a půjde k němu o půlnoci. . . “ Toto poučení znamená víc, než si umíme představit. Prosit máme stále, i kdybychom odpověď na svoje prosby nedostávali ihned.

„A tak vám pravím: ,Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho poprosí o vejce?“ **Lukáš 11,9-12**.

Potřebujeme milost, potřebujeme nebeské osvětlení, abychom [51] skrze Ducha uměli prosit o to, co je Božím záměrem.

Zkušební odklad

V Písmu jsou vzácná zaslíbení pro ty, kteří očekávají na Pána. Všichni toužíme po okamžitém vyslyšení modliteb a jsme v pokušení malomyslnět, pokud na naši prosbu nedostáváme okamžitou odpověď. Z vlastní zkušenosti vím, že je to velký omyl. Odklad nám může být velmi prospěšný. Máme příležitost poznat, zda naše víra je pravá a upřímná, nebo je nestálá jako mořské vlny. Musíme se připoutat k oltáři pevnými pouty víry a lásky a dovolit, aby se projevila dokonalá trpělivost.

Víra sílí neustálým cvičením. Toto očekávání neznamena, že po modlitbě k Pánu už nemáme nic dělat. Naopak, co nejrozhávněji bychom měli používat prostředky, které nám Pán ve své dobrotě připravil.

V případě modliteb za nemocné jsem viděla tolik krajností, že jsem si při těchto zkušenostech musela uvědomit naléhavost neochvějně a posvátně rozvážnosti, abychom se ve jménu víry nedopouštěli něčeho, co by byla jen opovážlivost. Trpícím lidem je třeba poradit, jak si počínat ve vztahu ke svému zdraví; nesmějí si myslet, že další léčbu podle přírodních zákonů mohou zanedbávat.

Člověk má věřit, spolupracovat s Boží mocí, rozumně používat všechno, co prospívá a působí v souladu s přírodními zákony. Tím člověk víru nezapírá, ani ji neodsouvá stranou. (*Counsels on Health*, s. 380-382)

[52]

Potřeba reformace

Boží milosrdenství vždy vede k reformám. Každý člověk je vlastně v celoživotní škole, kde se učí zříkat se takových návyků, které mu škodí, a poznává, co má a musí konat pro své zdraví. Ti, kteří to přehlížejí, kteří nedbají, aby dýchali čistý vzduch a pili pramenitou vodu, nemohou být zdraví. Jejich celý tělesný systém je narušený a organismus trpí.

[53] Takoví lidé jsou obyčejně nedbalí, bezohlední, domýšliví a jsou zvyklí hazardovat. Mohli by získat patřičné poznání, ale oni odmítají paprsky světla a vymlouvají se, že přece spoléhají na Pána. Udělá snad Pán za ně to, co by měli udělat oni? Bude napravovat to, co oni zanedbávají? Přehlédne snad jejich záměrnou nevědomost a zázrakem obnoví jejich duševní, tělesné a duchovní zdraví, zatímco oni zanedbávají ty nejjednodušší zásady, které by jim mohly pomoci zachovat zdraví? Mohou snad očekávat, že jim Pán zázračně obnoví zdraví, když se každý den přejídají, holdují žádostem svých chutí, a tak dělají to, co má přímou souvislost s nemocí? Pán takovým způsobem své dílo nekoná. Svým jednáním snižují Boha na svou vlastní úroveň. Víra a skutky patří k sobě.

Všichni by měli zkoumat svá srdce, aby poznali, jestli nepodléhají škodlivým návykům. Místo toho, aby dokořán otevřeli dveře svého srdce Ježíši, Slunci spravedlnosti, nařikají nad nedostatkem Božího Ducha. Měli by najít své modly a odstranit je. Měli by se zřeknout každého škodlivého návyku v jídle a pití. Své každodenní zvyklosti by měli uvést do souladu s přírodními zákony. Práce a víra mohou kolem člověka utvořit ovzduší, které bude vůní života k životu. (*Medical Ministry, s. 226-227*)

[54]

Podstata nemoci

Přepínáním tělesných sil se okrádáme o vzácný čas, který se má podle Boží vůle zužítkovat v jeho službě. Když si například zvykneme ponocovat nebo holdovat chuti na úkor zdraví, potom bezpečně otvíráme dveře nemocem. Zanedbáváním tělesného cvičení, přepínáním duševních a tělesných sil poškozujeme rovnováhu nervového systému. Ti, co si přestupováním přírodních zákonů zkracují život, okrádají Boha. Nemáme právo přepínat tělesné či duševní síly, které je třeba užívat v Boží službě.

[55]

Všichni by měli poznat zákonitosti lidského organismu, aby si tělo zachovali v nejlepším stavu pro službu Pánu. Kdo podléhá zlovykům, které oslabují nervovou sílu a podlamují duševní nebo tělesnou zdatnost, nebudou moci konat dílo, které jim Bůh svěřil. Oproti tomu čistý a zdravý život je nejlepším předpokladem dokonalého křesťanského charakteru a rozvoje duševních i tělesných schopností. (*Counsels on Health*, s. 41)

[56]

Proč se někteří neuzdraví

V souvislosti s modlitbou za nemocné jsem přemýšlela o mnohém, co mi o tom bylo v minulosti ukázáno.

[57] Představme si takovou situaci, že by nás při některém (stanovém) shromáždění požádalo dvacet nemocných, abychom se za ně modlili. Nemocní lidé udělají totiž všechno, jen aby získali pomoc, sílu a zdraví. Z těchto dvaceti však jen málokdo dbá na světlo o čistotě a zdravotní reformě; nemají správné zásady jedení, pití a péče o tělo. Někteří ženatí muži a vdané ženy podléhají určitým vážným zlovykům. Ačkoli mají příležitost seznámit se se světlem, oni o ně nedbají a žijí i nadále nerozvázně. A takoví lidé často prosí o přímluvné modlitby Božího lidu a volají k sobě starší, aby se modlili za jejich nemoci.

Kdyby se tito lidé uzdravili, v jejich životě by nenastala změna podle Božího světla. Mnozí z nich by šli dále stejnou cestou bezohledného přestupování přírodních zákonů jako dříve.

Hřích mnohé přivedl do nynějšího stavu duševní ochablosti a tělesné slabosti. Mají snad věřící bez hlubšího poznání toho, co se skrývá za vznikem nemoci, prosit Boha, aby takové lidi uzdravil? Ne, rozhodně ne! Co tedy dělat? Se vším se svěřte tomu, který každého člověka zná jménem.

[58] Pohovořte si s těmi, kteří vás žádají, abyste se za ně modlili, a řekněte jim otevřeně: „Jsme jen lidé, nevidíme do vašeho srdce a neznáme tajemství vašeho života. Zná je jen Bůh a vy sami. Jestliže kajícně litujete svých hříchů a uvědomujete si, že jste často nejednali podle Božího světla a hřešili jste proti vlastnímu tělu jako Božímu chrámu a že jste svými zlovyky ponížili Kristovo vlastnictví vašeho těla, vyznejte to Bohu. Když vás Duch svatý zvláštním způsobem vybízí vyznat vaše soukromé hříchy, nezmiňujte se o nich nikomu. Kristus je váš Vykupitel, on nezneužije vaše pokorné vyznání. Když je váš hřích soukromého rázu, vyznejte ho Kristu, který je jediným Prostředníkem mezi Bohem a člověkem.“ „Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Je-

žíše Krista spravedlivého.“ **1. Janův 2,1**. Když jste oloupili Pána o desátky a oběti, vyznejte svoji vinu Bohu a církvi a řiďte se jeho napomenutím. „Přinášejte do mých skladů úplné desátky.“ **Malachiáš 3,10**.

Pán „z rozmaru totiž lidské syny nepokoří ani nezarmoutí“. **Pláč 3,33**. „Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.“ **Žalm 103,13-14**. On zná naše srdce, protože ví o každém tajemství člověka. Ví, jestli ti, za které se věřící modlí, obstojí, nebo neobstojí v soužení a zkoušce, co je po uzdravení může stihnout. On zná konec od počátku. Mnozí budou odvoláni na odpočinek před prudkou zkouškou času soužení, která zastihne svět. To je další důvod, proč bychom měli k vážné prosbě připojit slova: „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“ **Lukáš 22,42**. Taková prosba nebude v nebi nikdy označena jako modlitba bez víry. (**Counsels on Health, s. 373-375**)

[59]

Zvláštní případ

Se svým manželem jsem jednou navštívila jisté shromáždění, kde nás o modlitbu za uzdravení požádal jeden bratr, který velmi trpěl tuberkulózou. Byl bledý a vyhublý. Žádal, aby se Boží lid za něho modlil. Vyprávěl nám, že má nemocnou rodinu a že mu zemřelo dítě. Dojímavě líčil svoje utrpení. Poznamenal, že už delší dobu touží po tom, aby mohl osobně poznat rodinu Whiteových. Věřil, že když se oni za něho pomodlí, bude uzdraven. Po shromáždění nás [60] bratři upozornili na tento případ.

Sdělili nám, že sbor se snaží této rodině pomáhat, protože bratrova manželka je nemocná a zemřelo jim dítě. Bratři se již dříve sešli v jeho domě a modlili se za tuto trpící rodinu. My jsme tehdy ve shromáždění měli mnoho dalších povinností, a tak jsme museli omluvit svoji nepřítomnost při modlitbě za tohoto bratra.

Po zkušenostech jsem byla rozhodnuta nemodlit se za nikoho, když to nebude na přímý pokyn Ducha Božího. Bylo mi ukázáno, že i mezi světiteli soboty je tolik nepravostí, že jsem se nechtěla modlit za lidi, jejichž život jsem neznala. V tomto smyslu jsem také bratrům vyjádřila důvod své nepřítomnosti. Bratři mě ale ujist'ovali, že podle jejich vědomí jde o počestného bratra. Pak jsem měla příležitost si s tímto bratrem, který chtěl, abychom se modlili za jeho uzdravení, pohovořit. Při rozmluvě jsem ale cítila určitou tíseň. Plakal a mluvil, že nás toužebně očekával a je si jistý, že kdybychom se my za něho pomodlili, uzdravil by se. Řekli jsme mu, že neznáme jeho život a byli bychom raději, kdyby se za něho modlili ti, kteří ho znají. Ale on nás stále se vši vážností žádal o modlitbu. Proto jsme se rozhodli zamyslet se nad jeho případem a celou záležitost ještě v noci předložit Pánu a poté, když se nám případ objasní, vyhovět jeho [61] žádosti.

Tu noc jsme prosili Pána, aby nám případ objasnil. Prosili jsme o poznání Boží vůle. Toužili jsme, aby Bůh byl oslaven. Bude Pán chtít, abychom se za tohoto trpícího člověka modlili? Toto břemeno jsme přenechali Bohu a šli jsme si odpočinout. Ve snu jsem viděla,

o co u tohoto člověka jde. Byl mi ukázán jeho život od dětství a poznala jsem, že Bůh by nebyl vyslyšel naši modlitbu, protože nemocný tajil v srdci nepravost. Následujícího rána nás přišel tento muž požádat o modlitební přímluvu. Šli jsme s ním stranou a řekli jsme mu, že s lítostí musíme jeho žádost odmítnout. Vyprávěla jsem mu svůj sen, jehož pravdivost potvrdil. Od dětství podléhal neřesti sebeukájení a nezvítězil nad tím ani v manželském životě. Řekl však, že by s tím rád skončil.

Tento člověk měl možnost zvítězit nad dávným zlozvykem. Byl již ve středním věku. Jeho mravní zásady byly tak oslabeny, že při náporu hříšného pokušení znovu podléhal svým vášním. Jeho tělesné pudy vítězily nad vším ostatním. Ptala jsem se ho na zdravotní reformu. Řekl, že podle ní žít nemůže. Kdyby domů donesl např. celozrnnou mouku, jeho žena by ji vyhodila. Církev této rodině pomáhala a modlila se za ni. Zemřelo jim dítě, žena byla nemocná a manžel chtěl, abychom se za něho modlili, aby čistý a svatý Bůh udělal zázrak a uzdravil ho. Tento muž, který se denně zneuctíval, se odvažoval přistupovat do Boží přítomnosti a žádat Boha o nové tělesné síly, jež hanebně promrhával a vždy znovu a znovu je utrácel v hříšné rozkoši. Jak dlouho shovívavý je Pán! Kdyby s člověkem jednal podle jeho zvrácených činů, kdo by zůstal naživu? Byl by Pán snad vyslechl naše prosby a odpověděl na ně, kdybychom byli méně obezřetní a byli bychom se přimlouvali za tohoto člověka v jeho nepravosti? „Ty nejsi bůh, který má zálibu ve svévoli, zlý nemůže být u tebe hostem, tobě nesmějí na oči potřeštěnci, nenávidíš všechny, kdo páchají ničemností.“ **Žalm 5,5.6.** „Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel.“ **Žalm 66,18.** (*Testimonies For The Church, sv. 2, s. 349-351*)

[62]

[63]

Přípravou na smrt víru nezapřeme

Při modlitbě za nemocné vyjadřujeme prosbu, aby je Pán uzdravil, když je to jeho vůle. Když by to Boží vůle nebyla, potom prosíme Pána, aby nemocné potěšil svojí milostí a v utrpení je podepřel svojí přítomností.

[64] Mnozí, kteří by měli dát všechny domácí záležitosti do pořádku, zapomínají na to v naději, že modlitba za jejich uzdravení bude vyslyšena. Opírají se o nesprávnou naději, a ani si neuvědomují, že by měli povzbudit své děti, rodiče i přátele a dát jim patřičnou radu. Bývá to velká škoda. Jsou tak opojeni jistotou, že se na přímluvnou modlitbu uzdraví, že se ani neodváží učinit rozhodnutí o rozdělení majetku a zaopatření rodiny nebo vyjádřit to, co by určitě řekli, kdyby věděli, že je brzy stihne smrt. Tím se rodina i přátelé často dostávají do nepříjemné situace, neboť mnohé, co by se dalo vyjasnit, zůstává bez vysvětlení, protože se nemocní bojí, že zmínka o tom by mohla být zapřením víry. Tím, že se spoléhají, že je modlitba víry uzdraví, často zanedbávají i nejpotřebnější ošetření, jen aby nezapřeli víru.

[65] Děkujeme Pánu, že s ním smíme přednostně spolupracovat ve službě zdraví a používat všechny dostupné uzdravující prostředky. Když léčbu všemožně podpoříme, víru tím nijak nezapíráme. (*Counsels on Health, s. 376*)

Spolupráce

Mnozí očekávali, že je Bůh ochrání před nemocí jen proto, že ho o to prosili. Pán však nevyslyšel jejich modlitby, protože jejich víru nepotvrzovaly činy. Bůh zázračně neochrání od nemoci ty, kteří o sebe nedbají, kteří ustavičně přestupují zdravotní zákony a nijak se nesnaží nemocem předcházet. Když vykonáme všechno, co pro zdraví máme vykonat, můžeme očekávat požehnané výsledky a ve víře smíme Pána prosit, aby požehnal naše snahy a zachoval nás při zdraví. Když to bude k oslavě jeho jména, naše prosby vyslyší. Všichni si však musejí uvědomit, že mají něco vykonat. Bůh nebude zázračně zachraňovat zdraví lidí, kteří nevšímavě přehlížejí zákony zdraví a jdou cestou, která bezpečně vede k nemoci. (Medical Ministry, s. 13-14)

[66]

[67]

Prvořadá povinnost

Spasitel nás nabádá, abychom usilovali o něco vyššího než jen o to, co budeme jíst a pít nebo co si oblékneme. Jídlo, pití a oblékání se často zvrhává do takových krajností, které se stávají přímo zločinem. Písmo to řadí mezi hříchy posledních dnů a znamená druhého příchodu Ježíše Krista. Boží dary, které nám Pán milostivě svěřil, jako jsou čas, peníze a síla, se marnivě utrácejí na zbytečné oblékání a ukájení zvrácených choutek přepychu. Své tělo nemůžeme přinášet

- [68] Bohu jako živou oběť, když ho hříšnou povolností oslabujeme a vháníme do nemoci. V zájmu zdraví se musíme naučit správně jíst, pít i oblékat. Nemoc je následkem přestupování přírodního zákona. Naší prvořadou povinností vůči Bohu, sobě samým i vůči bližním je poslouchat Boží zákony. K nim patří i zákony zdraví. (**Counsels on**
- [69] **Health, s. 24-25)**

Služba bližním udržuje zdraví

Jednou z největších překážek uzdravení je soustředěnost na sebe. Mnozí nemocní si myslí, že každý by měl s nimi soucítit a pomáhat jim, zatímco oni sami by svoji pozornost měli odvrátit od sebe, myslet na druhé a starat se o ně.

Lidé často žádají modlitby za lidi sklíčené, zarmoucené a zmalomyslněné, a to je správné. Měli bychom se modlit za to, aby jim Bůh osvětlil zatemněnou mysl a potěšil jejich zarmoucená srdce. Bůh však vyslechne modlitbu těch, kteří se sami postavili do proudu jeho požehnání. Zatímco se modlíme za tyto zarmoucené, měli bychom je povzbudit, aby se snažili pomoci ještě větším trpitelům, než jsou oni sami. Když se budou snažit pomoci jiným, temnota jejich vlastního srdce se rozplyne. Když usilujeme potěšit jiné tak, jako jsme byli potěšeni sami, požehnání se nám vrátí.

[70]

V 58. kapitole proroka Izajáše nacházíme recept proti nemocem těla i duše. Když chceme být zdraví a opravdově se těšit ze života, musíme se řídit zásadami uvedených veršů. O službě, kterou Pán přijímá, a o požehnání, které dává, tu čteme:

„Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utišštěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva.“ (Izajáš 58,7.8) (*The Ministry of Healing*, s. 256)

[71]